illius, est qd unio cpoti substantialis esset accidentalis; sed hoc non est inveniens in cpoto accidentali: pro: aliqui concedunt ans, cum aliis tamen illud ng, q etiam si cesaret hoc inveniens, militarent alia raones, ex predictis, qa eductio, neque ut eductio, passive, nec ut eductio frae mantis, est vera unio.

Arg. 1o: ex eo qd Xptus Dnus includat subsistentiam diversam specie a reliquis subsistentiis hominum, non infertur qd est homo specie diversus ab aliis: pro ex eo qd cpotum substantiale in a linstanti haberet pro cstitutivo actionem specie diversam, ab ea qua habuit in 1o, non infertur qd esset specie diversum a se ipso: hoc argumentum, directe est contra nos, qui in nostris principiis, non nitimur hoc inveniente.

Reo tamen, dist. ans: non infertur qd sit homo philosophice sumptus diversus specie cdo; theologice sumptus ng, et cons. 2o hermanus, quia dum Xptus philosophice sumptus, nihil involvit speciem diversum; at vero theologice involvit subsistentiam, propter quam est homo diversus: unde apparet, qd subsistentia, non est cstitutiva hominis, philosophice, et physice sumpti; unio vero est cstitutiva cpoti. Observa 1o qd unio cstitutiva Petri, non distinguitur specie ab unione cstitutiva Pauli: unde, lst, unio Petri, plus differat ab unione Pauli, quam ab alia unione eiusdem Petri, lis plus, non prsterpreditur limites distinctionis numericae. 2o qd uniones possibiles, inter materiam et aiam Petri, et uniones Pauli, conveniunt in ee unionis, licet, non conveniant in cceptu impartialis unionis l.p. in ee unionis Pauli. 3o qd si qualitas vitalis sit modalis, unitur se ipsa intellectui; si autem sit absoluta unitur per unionem distinctam ab eductione.

Demum inquires, an fra materialis et eius unio producantur per diversas actiones? Reo affirmative, pro ideo producerentur per eandem actionem, q ex natura rei requirit fra materialis existere quin sit unita subjecto; sed hoc, non, est sufficiens fundatum, q neque ultima dispositio ad frm potest sine illa materialiter

existere: nec corpus materialiter potest ee sine praesentia, et tamen, neque ultima dispositio ad frm, neque corpus et praesentia producuntur in omni sententia per eandem actionem: pro. Quod autem, de poli producerentur fra materialis, et unio, per unicam actionem, non, videtur repugnare et constabit ex postea dicendis. Sed dices contra: materia per eductionem influit in frm materialem; sed non, potest influere in frm, non, unitam: pro per eductionem frae, producitur etiam eiusdem unio. 2o: frm inherere materiae praesupponit receptionem, includit unionem eiusdem frae: pro q per ipsam eductionem frae producitur unio. Ad 1m dist. ans, praesupp. ng cons: ut enim materia influat in frm materialem unitam, sufficit, qd in eodem instanti reali, lst, per diversam actionem producatur unio. Ad 2m distinguo ans: dicit fra unionem ng: dicit connexionem cdo, et ng cons. Verum quidem est in eodem instanti, in quo producitur fra, produci etiam unionem, hoc tamen, non probat utramque produci, eadem actione: cstat enim, materiam in Ia. mundi creatione, et etiam eius, fuisse productas diversis actionibus in eodem instanti reali.

DISPUTATIO V. DE TOTO CPOTO.

Sectio 1a. an et quomodo totum distinguatur, a partibus?

Noto 1o. cpotum aliud ee substantiale, sive per se, cuius partes, per se ordinantur ad invicem ut actus, et potentia: aliud accidentale seu per accidens, cuius partes, per se ab initio, non, ordinantur ad cstituendum totum: huc reducitur totum agregationis, cuius partes per meram cunionem in loco faciunt cpositum totum ordinis, cuius partes unione morali ordinantur ad eundem finem, ut plures homines cstituunt unum exercitum: item totum integrale cuius partes lst, substantiales sint, non ordinantur ut actus et potentia. Insuper totum integrale, l dicitur homogeneum, si eius partes sint eiusdem rationis cum toto, ut partes cponentes, magnam aquae portionem, quaelibet enim gutta, dicitur aqua: l dicitur heterogeneum, si eius partes, non sint eiusdem rationis cum toto: ut partes cstituentes corpus organicum hominis, manus, caput pes, non manus ee,

v.g. non d[ic]itur ~~corpus~~ corpus: in presenti aūm, solũ instituitur cōtroversia de toto phico substaāli, seu essenli: quod vero de illo, stabilitū fuerit, de aliis etiā sua propositione dicendũ erit.

Noto 2º: hic n̄, dubitari, an suppositũ distinguatur, à qualibet sui pte: hoc ēē, qd idem est ac dicere cōpositum, i.e., inadæqte distinguī, à ptibus seorsim sumptis, dubitari n̄ debet. Cōstat ēē suppositũ, præter maā, dicere fr[m]ā, et præter maā et frā dicere vnionē: vnde certũ est suppositũ, distinguī à ptibus distinctiōe includentis, ab incluso. Difficultas, ergo, in præsenti, est, an suppositũ distinguatur à ptibus simul sumptis, et vnitis, id est, an totũ involvat aliqd aliud præter maā, frā et vnionem.

Cōca qd, Pater Vasquius, vltra maā, frā, et vnionē adstruit in supposito, qddam ēē substaāle, derivatũ à frā, in maā, vt eā vivificet, et vi illius, maā simul cũ aiā, sit principiũ operationũ vitalium. Pater Lince defendit, totũ cōsistere in subsistentia, i.e., à naā distinctiū tam, sit, celebriores, quæ hac tempestate vigent sentẽ. 1ª Schotistarũ, et aliorũ, qui cũ Doctore subtilissimo, tuentur, totũ ēē aliquid adæqte distũ, à ptibus, simul sumptis et vnitis, qd vocant 3ª entitem substaālem. 2ª tuetur Thomistarũ, ita Doctorũ et Nostri cōiter sequentes Thomā Mag., et Eximiũ Doctorẽ.

Dico vnice: suppositũ naāle substaāle, non distinguitur à maā, frā et vniōe collective sumptis. Prob. arguto communi: si totũ distingueretur à maā, frā, et vniōe, his positis præcise n̄, daretur suppositũ; sed positis, præcise, maā frā, et vniōe datur suppositũ: ergo. Mar est certa, qa si totũ est aliqid distũ, est aliqid præter maā, frā, et vnionē; sed his præcise positis, implicat dari aliqid præter illas: ergo.

Minor, non videtur minũ certa, pbr, nihilominus 1º: positis præcise, maā, frā, et vniōe, ponuntur ptes cōponentes, et ipsarũ cōpositio; sed ptes cōponentes et ipsarũ cōpositio est falsissime suppositũ: ergo. 2º: positis extremis mutuo, inter se vnitis, ponitur nauo suppositũ; sed positis maā frā, et vniōe, quolibet alio secluso, ponuntur extrema mutuo inter se vnita: ergo.

Pbr 2º, specialiter cōa Schotistas: vel illa 3ª entitas, i.e., distā à maā, frā, et vniōe, est sp[eci]x, vel suppositũ? Si 1º dici, non potest, illa enim entitas per se est suppositũ, et implicat entitem simplicẽ ēē suppositũ. Si 2º, 2º ergo iterũ: vel, distinguitur à suis ptibus, vel non? Si, n̄, distinguitur: ergo iam totũ, n̄, distinguitur à suis ptibus simul sumptis: Si distinguitur: ergo ex illius ptibus, resultabit alia totalitas, et ex huius ptibus alia, et sic in infinitũ.

Roboratur, vel illa entitas, est suppositũ, simul cũ maā, et frā, et vniōe, vel, est suppositũ se sola? Si 1º: ergo totũ, n̄, distinguitur à maā, frā, vniōe, et illa entite simul sumptis; atqui hoc est falsissime, totũ n̄ distinguī à suis ptibus simul sumptis: ergo. Si 2º infero: ergo maā et frā, n̄ sunt ptes essenles suppositi. Prob. cōa, qd manet extra essentiā suppositi, nequit ēē pars, intra essentiā illius; sed si illa entitas, est suppositũ se sola, maā, frā, et vnio, manent, i.e., extra essentiā suppositi: ergo.

Mar dubitari non potest, qa de raōe ptis essenlis intrinsecæ, est manere intra essentiā illius cuius est pars; mir aūm cōstat, qa si illa entitas est suppositũ, qicqid manet i.e., extra essentiā talis entitatis, manet extra essentiā suppositi: sed si illa entitas se sola est suppositũ, maā, frā, et vnio manent i.e., extra essentiā ipsius entitatis: ergo.

Pbr 3º, cōa P. Vasquium: qa adhuc dato, maā exigere concurrere ad operationes vitales, et qd ad hoc munus debeat vivificari quare non vivificabitur à frā sibi immeate vnita sicut potest vivificari ab illo ēē derivato? Qd precipue vim habet in principiis tanti Magistri, in quibus frā accidentalis, immeate, et in depender, ab ēē accidenli, derivato ab ipso, causat subito suũ effectum formalem.

4º cōa Patrem Lincem, qa ex eius opiōe sequeretur qd Verbum Divinũ, assumpsisset suppositũ, cũ assumpserit totũ substaāle humanũ, et hoc cōa ipsum, esse cōsistat in subsistentia. Item qd in naā Divina omnino simpliciter, darentur tria supposita, et alia huiusmodi.

Ex dictis, non solũ cōstat, qd præter maā, frā, et vnionē, n̄ datur alia entitas substaālis cōstitutiva suppositi; sed etiā infertur qd suppositũ, n̄, distinguitur, i.e., à ptibus simul

in recto sumptis et unitis; quæ illaō, præter raōes datas, qbus probatur, firmatur amplius, duplici authoritate, una, Phi. 7° physicorum textu 26, aientis: non est præter partes totus: altera Ang. Mri. 2° ga Gentes, cap. 8° ubi: humanitas et spōtus substāale homo, non est aliud, quæ propria essalia Iuncta.

Infertur item, qd, sit, quælibet pars spōti, seorsim sumpta, sit unus per se, unitate atributali incompleta, oēs ptes simul, sunt unus per se unite spōōis completus; non vero sit plura per se. Infertur tandem, qd à ptibus simul sumptis, solus distinguitur spōtus distiōe raōis raōnantis, qtenus clarius explatur spōtum per hunc spōtus v. g. maā, frā raālis et unio, quæ per hunc spōtus homo.

Subcēo Unica, Objectionibus occurritur.

Obs 1°: ois cāa debet distingui, rē, à suo efectu: sd maā, frā, et unio sit cāa spōti: go distinguntur rē, ab illo. = Distinguo maiorem: ois cāa exca debet stricte ɔdo; omnis cāa inca subdistinguo: debet distingui rē, adqte ab efectu nō; rē, inadqte ɔdo; et distinguo minorem: maā, frā, et unio sit cāa exca, nō; inca, subdistinguo: maā, frā, et unio, simul et colecve sumpte nō: sic enim, sunt ipsus cāatus: maā, frā, et unio seorsim seu distributive sumpte ɔdo, et neg. cons.

Pro pleniori, tm huius argti, tum aliorum inteligeā, scias, qd ptes, simul, seu colecve sumpte sunt ɔiunctus, seu colectio, omnium ptium; ptes vero seorsim seu distributive, est quælibet pars: hinc est, qd, cum quælibet pars, non sit ɔiunctus omnium, quin potius, rē, inadqte distinguitur ab oibus colecve sumptis non bene afirmatur, vel negatur de ptibus sumptis ~~diffuse~~ distributive, quidquid afirmatur, vel negatur de ptibus sumptis colective: sic vere afirmatur de maā inclusa, in colectione eē ptem spōti, et eē ptem spōti, afirmare n, potest de tota colectione.

Scias item, qd quælibet pars, est ɔstitutivum incum spōti: colectio vero partium est ipsum spōtus ɔstitutum: unde ptes distributive sumptis, cāant incē totum; colective autem, sumpte, sunt ipsus cāatus: hinc etiam, quælibet pars, ut pote cāa spōti, distinguitur, rē, inadqte ab ipso, et colectio partium ut pote quæ est ipsus cāatus, nequit ab eo, rē, distingui.

Instabis 1°: per nos, maā, frā, et unio, sunt, rē, totus; sd per nos, maā et frā, utrique cāant incē totum: go cāant se ipsas. 2° ex D. Tho. 1a. pte, q. 3a, arlo 7°: oē spōtus est posterius suis ɔponentibus, et dependens ex eis: go. 3°: idem est, maā, frā, et unio, ac maā et frā unite; sd maā, et frā, unite cāant incē totum: go. 4°: ex pluribus cais, inadqtis si ɔiungantur resultat una cāa adqta: sd maā, et frā, distributive sunt cāæ inadqtæ spōti: go ex illis simul sumptis resultat una cāa inca adequata.

5°: maā, frā, et unio, uniuntur in raōe cāæ: go ex illis resultat una cāa totalis inca. 6°: à singulis recte enumeratis, bene arguitur ad vile; sd bene arguitur ɔ maā unita distinguitur à toto, et sic de frā: go bene arguitur, maā, frā, et unio ɔ distinguntur à toto. 7°: ɔsilius ɔstansiense sessione 15a, damnat Joannes Hus et Wiclefa. eo qd diceret Xptus eē humanitatem, et divinitatem; sd Xptus est totus, divinitas et humanitas sunt ptes: go totus non est suæ ptes.

Ad 1m distinguo maiorem: maā, frā, et unio colecve sumpte ɔdo; distributive sumpte nō, et distinguo minorem: maā, frā distributive sumpte subdistinguo: cāant et unio, colecve sumpte, cāant nō: distributive sumpte ɔdo. Ad 2m distinguo ars: est posterius suis ɔponentibus distributive sumptis ɔdo; colecve nō. Ad 3m, nō maiorem: cois enim Phorum acceptio, iam obtinuit, hoc ɔcretus maā, frā, et unio importare in recto, oēs suas ptes, ipsas quæ n, sfacere ut ptes, sd ut totus: et hoc ɔcretum: maā et fa unite, importare ɔunionem in obliquo, ipsas quæ sfacere ut partes.

Ad 4m distinguo maiorem: ex pluribus cāais inadqtis exeis ɔdo; inceis nō, et tris decusatis dicta minore, nō cons: hinc ɔstat, qd licet totus sit ... omnie adqte cāatus, n, tam habet cāæ incæ adqtæ; q. eē incē adqte cāatus, solus dicit habere plures cāas incas inadqtas: eē autem, cāæ incæ inadqta, aliud, n, eit quæ eē partem: et implat ex tuis, qd pars sit quid adqtus.

Raō vero, cur ex cāais inadqtis exeis, resultet cāa adqtas n, autem, ex inceis, est q.a cum hæ nalilter cāaent spōtus, dando illi suas met entites efectui, hic n, habet aliud eē, quæ ipsarum: cæterum cause

exeq, cū n̄ causent per suā exhibitionē, manent adęte extra effectū. Ad 5m, nō cōq, cuius falsitas constat ex dictis, et ulterius hac ratione: ptes uniuntur in ratioe ptis: ergo ex illis resultat una pars totalis.

Ad 6m dispūo ary: bene valet ad rale distribure, seu servata eadem suppōe Ddo; colecre, seu variata suppōne nō: sic n̄, valet: Deus est unus Apostolus, Joannes est unus Apostolus, et sic de aliis: ergo Deus, Joannes, Didacus, et cęteri sunt unus Apostolus. Ad 7m dicetur, Concilium solū damnasse, qd humanitas et divinitas per modum aggregati, absque ulla unioe hypostatica sint Xptus, qd illi asserebant et falsus est, cum necessario requiratur unio inter extrema, ut ex ipsis resultet unum per se, n̄, autem damnavit, totus ēē suas ptes. **Ob** 2°: aliqd convenit toti, qd n̄ convenit ptibus simul sumptis: ergo ab illis distinguitur totus: ant. prob. ēē loquamur de compoto hōis, toti convenit generari et corrumpi; id hoc n̄ convenit ptibus simul sumptis, cū maā, et fma ingenerabiles sint, et incorruptibiles: ergo. Cons. 1ª ex Philosopho, qui 5°, metaphys. docet, qd vis tria, non sunt sex, et q. 7ª. textu 59, docet silabam Ba, n̄ ēē, B et A; item lib. 8°, textu 19, ait: qd totus, n̄, est coacervatio ptium, sed aliud a ptibus.

Cons. 2°: si totus substantiale, n̄, addit aliquam totalitem supra ptes, cū idem habeat totus accidentale, v.g. albus, ab hoc, n̄ distinguetur: ergo. Ad argutum, nō ant. et probaoes minor, quę n̄ convincitur inclusa probaōe: licet ēē, maā, et fma. seorsim, sint ingenerabiles et incorruptibiles, hoc, non obest ut ptes simul sumpte, seu qd idem est, compotus denonetur corruptibile et generatus: homo ēē denonatur genitus et corruptivus ab unione, quę, et corruptibilis est, et generatur. **S**ed nota, qd, lit, ab unica actoe generativa compotus denonetur genitus, n̄, creatur adęte unica actione: maā, ēē et aīa rationalis, suis. actionibus creantur, inde tot actionibus producitur compotus hōis, qd sunt ejus ptes. Ad 1m confirmaoq, nego Philosophum in 1a. et 2a, authoritate, solū velle, vis tria, seorsim sumpta, seu independenter ab actu intellectus, illa adunantis, non sunt numerus senarius; qd B. et A, sine ordine et proximitate, unius literę cū aliā, non est silaba Ba: si ēē, immutetur ordo et ponatur A, ante B, jam non erit Ba, sed Ab.

Insuper in 3a authoritate, solū vult, qd totus præter ptes stricte tales, nempe, maā, et fmā involvit aliud, scilicet, unioē quę est pars, late talis. Quod si Philosophus lib. 2° de aīa, divisit substaā, in maā, fmā et compotum, ea divisione solū docuit compotum distinguī a partibus seorsim. Ad 2m confirmaoq, nō ant. q. sufficienter distinguitur, per hoc, qd substantiale, nullam ptem accidentis involvat, qd n̄ verificatur de accidentali: hīc obiter nota, qd de toto per aggregaoē, sufficienter distinguitur totus substantiale per se, per hoc, qd illud, propriā physicā unionē non habeat.

Ob 3°; pro P. Vazquio: maā in compoto substantiali viventi, non est vehiculum, quemadmodum in compoto accidentali: ergo concurrit active ad ejus operaoes vitales: ergo ut ita concurrat debet vivificari ab aliquo ēē derivato a fmā. Cons. 1°. Aristoteles 1° de aīa, cap. 4°, asserit, qd anima nec irascitur, nec texit, nec videt &a, sed totus compotus: ergo etiam maā videt v.g. ratioē sūę entitatis. 2°. hō constat vita corruptibili: sed hęc vita corruptibilis, non est anima: ergo præter aīam; datur in hōe aliud ēē vitale, derivatus ab ipsa. **3**°: anima dat maā ēē al, et ēē corpus; sed hoc non dat ratioē suī, cū ipsa sit spiritualis: ergo ratioē alterius entitatis. Ad argutum 1m, nō 1m cōq, per hoc ēē, præcise qd maā recipiat saltē inadęte operaoes maāles, non erit purus vehiculum, sicut est in compoto accidentali, v.g. aquę calidę, in quo, nec producit, nec recipit passive calorem productus. 2°, admisso consequenti, nō 2m cōq, nam talis vivificaō requiritur, sufficienter præstabitur ab anima, immeate unita maā. **A**d 1m confirmaoq, dicetur, Aristotelem, ibi solū docere, qd anima, n̄, exercet operaōnes constitutiones, nisi unita maā. Ad 2m concedo prius, nō cōq: hoc enim maāles nisi unita maā. Ad 2m concedo prius, nō cōq: hoc enim dicitur constare vita corruptibili, q. constat unioē corruptibili. Ad 3m dispūo maā: dat constitutive ēē animal et ēē corpus completum Ddo;

dat efficienter ēē āl, et corpus, in ēē corporis poise nō; et sub hac solutiōe intla miū, nō cōg.

Obj. 3°. pro 2. Lince: si Cpotus non esset subsistea Dei, differet specie a Paulo: cō. Sequela pbt. q. vnio Dei, vt ipsi affixa, non potest ēē vnio Pauli: cō per ēē, differt vnio Dei ab vnione Pauli, pro inde que differunt specie inter se, Deus et Paulus. Dt. si subsistea esset entas impleta, vltimo complerus mas, hic cōplectur duplici frā, vna daretur frā, fāg. pp.

Ad argum, nō sequela, et dtū anti pbaois, nō cōg, qd ēē vna vnio, vt esset aligata his extremis, et altera aliis, non obst distios specificam dnius ab alia, qd patet in ipsa subsistea Dei, esset. ipsi affixa, quin ex inde Deus differat specie a Paulo. praeterea, subsistea Xpi, vt pote divina differt specie ab aliis subsistentiis hominum: cō Xptus specie differt ab aliis hominibus, quod non dicent Contrarii.

Ad Cfiaos, distiguo sequelā, hic cōplectur dupli frā, eodem modo nō: duplici frā, per vnā tam, in ēē naali, et per aliā, in esse subsistealī Cdo; vnde daretur vtique fa, pp sed in diverso genere: hoc enim solū est, qd frā quę actuat mas in ēē naali, actuetur ab alia, nempe subsistea in ēē subsisteali.

Sectio vltima, aliqua circa compositum expenduntur dubia.

Dubitabis 1°. an sit poss. cau adgte inca Cpoti? Rēo naue edstat ex dictis, subsec. anti, praesertim ex resptiōe ad 1a et 2a instag, post 2a objectionem. = Dubitabis 2°. a quanam Cpoti parte individuetur Cpotum? Rēo, qd ab oibus simul sumptis: q. propter omnes suas ptes, habet Cpotus Paulus, ēē hoc potius, quę Cpotum Joannes. Dubitabis 3°. Cuinam actioni tribuatur pduo Cpoti? Rēo, qd actioni, pducens vnionē: vnde Cpotus dicitur creatum, si sola vnio creetur, et generatus, vt, sola vnio generetur. Rāo potest ēē, q. sola pduo vnionis, vt pote esset. Cnexa cū vnione impotente existere sine

actuali executio Cponendi, debeat esset. ptes vt actualiter Cponant.

Dubitabis 4°. an qtitas recipiatur in toto Cpoto? Rēo, qd recipitur in sola maā 1a, ita coiter Nostri Thomistae; et rāo est q. qtitas vt pote dispōo ad fas maales, debet intelligi pro piori, ad illas; sed nequit recipi in frā, qd intelligitur pro piori ad illas, et licet, n. praecedat pro piore aliq reali, tam, ūs nullus effectus fralis praestet illi, qd nauus erat, vt in illa reciperetur, qtitas, n. recipitur in ara rali.

Sed dices 2°. proprietas recipitur in eo, cuius est proprietas; sed qtitas est proprietas Cpoti: cō. 2°: inter actus mas, prior est frā, quę qtitas: cō hic recipitur immeate in frā, et mediate in maā. 3°. frā vnitur mas, media qtitate: cō, n. vnitur immeate. 4°. qtitas extendit frām maalem: cō recipitur in illa.

Ad 1m, dua mai, distiguo miū: est proprietas totius adgte sumpti nō; inadgte Cto, et distiguo coeq: recipitur in Cpoto, vt in subto pse, denoiaos Cdo, aliter nō: Ad 2m distiguo anq: prior in intoe Cdo; in executione nego: prius ēē exequitur dispōo ad fām, quę frā. Ad 3m distiguo anq: media qte vt dispoe Cdo, vt poa recepta nō. Ad 4m nō cōg, ad illud ēē sufficit, qd frā recipiatur in maā praeexistea per qtitem.

Dubitabis 5°. in quo subto recipiantur cętera accidea? Rēo recipi immeate in qtite: vnde cū hęc immeate recipiatur in maā, illa recipiuntur mediate in ipsa: est coīs inter Nostros D. Thomistas: Rāo est, q. in hostia Cpecrata pducuntur ab agente naali, plura accidea maalia, vt frigiditas, humiditas, &c. sapores naale, n. operatur nisi depenter a subto, et aliud n datur nisi qtitas: cō. Observa, qd. hoc dubiū de accidenbus modalibus, de his enim coiter statuitur, recipi in re, cuius sunt modi; neque item de vitalibus de qbus, in anima disputatur; sed solū de adtis, non vitalibus vt sunt quatuor 1e qualitates. = Sed dices 2°. dispōes